

Kan man svare ja til alle de ting, så har de mennesker, der beskæftiger sig med det i det ene eller andet forum, besluttet – og det må jeg sige at jeg også er enig i – at så er der ingen grund til, at man behøver at gå ind og gøre det, men alligevel får amtet 14 dage til det, og hvis de så siger: Nej, der er alligevel noget, så kan det stadig væk ikke lade sig gøre.

Hvis det ikke er et middel dels til forenkling og dels til at tage sig af natur og miljøet, så ved jeg ikke hvad. Men det, kritikken er gået på, er noget helt andet, nemlig, at man mener, der vil blive ganske få, der falder ind under det, og det er selvfølgelig et problem, for så er forenklingen ikke så stor. Men nu prøver vi.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Det er selvfølgelig altid interessant at høre miljøministeren læse op af sine papirer, men det ville også være rart, hvis det, der blev oplyst herfra, faktisk var korrekt. Det er jo ikke korrekt, at Amtsrådsforeningen har erklæret sig enig i den bekendtgørelse, ministeren netop har sendt i høring.

Vil ministeren ikke være venlig at komme herop og bekræfte, at Amtsrådsforeningen jo netop *ikke* har anerkendt de 100 dyreenheder som et godt sted at starte? Det var netop ikke det, man sagde. Det lykkedes jo ikke for ministeren at få landbruget og Amtsrådsforeningen til at blive enige. Det synes jeg ville have været fair at ministeren havde tilkendegivet heroppefra, i stedet for at stå og lade, som om alt er godt, og at alle er enige. Det er faktisk ikke ordentligt, vil jeg gerne sige til ministeren.

Så vil jeg også godt have slået fast: Er det ikke korrekt, at fremover kan man udvide med 100 dyreenheder ekstra i forhold til det, man har i forvejen? Det kan meget nemt dreje sig en gård, der i forvejen har 100 dyreenheder, og nu kan den så få 100 mere, så man når op på 200. Det giver masser af problemer for naturen og for naboer. Og det, der er humlen her, er: Naboerne bliver overhovedet ikke hørt; de bliver ikke engang orienteret, men de kan finde ud af, når tilladelsen er givet og udvidelsen er sket, at den lille gård, der ligger rundt om hjørnet, pludselig bliver voldsomt stor, og så stiger problemerne.

Men det er jo typisk for Venstre: Bonden har altid ret.

Fjerde næstformand (Margrète Auken):

Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Er det ikke også rigtigt, at det, amterne har påpeget i den her sag, er, at det er utrolig svært med det her spørgeskema at tage overordnede hensyn? Hvis det drejer sig om en region, hvor man i forvejen har en høj kvælstofbelastning, så er det ikke muligt i den her individuelle bedømmelse at tage det nødvendige hensyn. Det vil sige, at hvis man opfylder alle de krav, som ministeren her har læst op, så bør der egentlig gives en tilladelse, men problemet for det enkelte amt er, at man altså kan være i den situation, at den samlede kvælstofbelastning og fosforbelastning i området er så høj, at enhver kan se, at området ikke kan bære det, naturens bæreevne er overskredet.

Lad og tage Det Sydfynske Øhav. Det er et meget godt eksempel. Vi er slet ikke oppe på 1,4 dyreenheder på Fyn. Jeg tror, vi ligger nede på omkring 1,1. Alligevel kan man konstatere, at Det Sydfynske Øhav er så forurennet med fosfor og kvælstof, at borgerne dernede har sagt: Vi ønsker ikke en nationalpark her, for vi kan simpelt hen ikke være det bekendt.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Det er altid en god idé at læse hele direktivet og også bilagene. Kommer man om til et af de sidste bilag i VVM-direktivet, vil man se, at der deromme står, at man skal anvende det kumulative princip, og ved det kumulative princip forstås – selv om det er et mærkeligt udtryk – netop, at hvis det samlede tryk i et område er for stort, så kan man godt nægte, også selv om det måtte være sådan, at den, der ejer grunden, jorden, bygningerne og dyrene, lever op til reglerne.

Så vil jeg bare sige til fru Pernille Blach Hansen: Jeg sagde, at jeg havde haft møde med de folk, og jeg kan sige, at det har jeg haft helt tilbage til 2. juli sidste år. Derefter fremlagde jeg forslaget, og så gik landbruget i gang med at diskutere med Amtsrådsforeningen – det gjorde de i oktober, og det gjorde de igen i november – og jeg fik så lovning på, at de ville finde frem til et forslag sammen, som de ville præsentere mig